Tein tarinaan pienempiä ja vähän suurempia muutoksia. Suuremmat muutokset näkyvät myöhemmin. Luku 1 Seisoin kotini läheisen korkean sillan kaiteella. Katselin tyyntä joen pintaa kymmenen metrin korkeudesta. Minun oli tarkoitus hypätä. Minun oli tarkoitus lopettaa elämäni. Olin saanut edellisenä iltana viestin. Lapussa luki, että isäni oli enkeli. Siinä kerrottiin myös, että jos hyppäisin Willowsin kaupungin korkeimmalta sillalta pääsisin asumaan Engeliin. Puolienkelten kaupunkiin. Homma vaikutti huijaukselta, mutta minulla ei ollut ongelmia elämäni lopettamisen kanssa. Olin ollut masentunut niin kauan kuin muistin. Siksi en välittänyt oliko viesti aito vai feikki. Kun hyppäisin sillalta alas pääsisin joko Engeliin tai sitten tämä kurja elämäni päättyisi. Joka tapauksessa tämä ikuinen tuskani loppuisi. Olin tavallaan onnellinen, että joku lähetti lapun minulle. Nyt minulla oli syy hypätä. Olin harkinnut sitä jo monta kertaa aikaisemminkin, mutta en ollut saanut sitä aikaiseksi. En ole ikinä tavannut oikeaa isääni. Äitini oli kertonut vain, että hän oli paha ihminen. Häneen ei kannattanut tuhlata ajatustakaan. Ja minä uskoin häntä. Olihan hän häipynyt jo ennen minun syntymääni. Äidilläni ei ollut edes kuvia hänestä, eikä hän ikinä kertonut hänen nimeä. Mutta uskoinko isäni olevan enkeli? En tiedä. En oikein tiennyt mitä ajatella viestistä. Olin pitänyt itseäni ateistina koko elämäni. Jos oli olemassa Jumala, miksi maailmassa oli niin paljon vääryyttä? Mutta se, että en ollut nähnyt isääni ei ollut ainoa syy miksi olin masentunut. Äitini poikaystävät eivät olleet ikinä mitenkään mukavia, ja koulussakin minä olin aina se luokan hiljainen tyttö. Helppo maalitaulu kiusaajille. Äitini oli aina sanonut, että en saisi lyödä takaisin, ja minä tottelin häntä. En halunnut vajota yhtä alas kuin kiusaajani. Kun valmistuin koulusta elämäni muuttui astetta paremmaksi. En joutunut enää kohtaamaan kiusaajiani, mutta vahinko oli jo tehty. Masennus oli kiinnittänyt juuret syvälle sisimpääni ja niitä ei edes kirurgi pystyisi leikkaamaan irti. Minua pidettiin outona sillä en ollut kiinnostunut elokuvista tai muodista. Minä haaveilin maailman rauhasta ja tavallisesta poikaystävästä jonka kanssa asuisin jossain maalla kaukana Willowsista. Kaukana kaupungin vilinästä. Olin jo pienestä pitäen sanonut äidilleni, että synnyin väärälle vuosisadalle. Minusta tuntui, että en kuulunut kaupunkiin mihin synnyin. En edes tähän maahan. Olin asunut koko elämäni Willowsissa. Kotini oli lähellä siltaa miltä meinasin hypätä alas. Kotona äitini luuli, että lähdin pikaiselle kävelylenkille. Todellisuudessa en luultavasti palaisi enää ikinä kotiin. Elämässäni oli vain yksi ihminen josta välitin, ja se oli äitini. Hän oli luultavasti ainoa joka jäisi minua kaipaamaan. Kukaan muu ei edes huomaisi minun kadonneen. Kun siinä kaiteella seisoessani katselin horisonttiin näin vain tumman pilvisen taivaan ja vesisadetta, joka läheni siltaa. Näin kauempana veden tippuvan viistosti tuulen mukana. Pian olisin märkä. Mutta se ei haitannut. Pian hyppäisin kuolemaan. Ajatus siitä helpotti oloani. Ei enää ongelmia. Ei enää huolia ja murheita. Sitten taivas aukeni. Edessäni tumma pilvinen taivas repesi ja pilveen tuli reikä. Sieltä loisti auringon valoa kasvoilleni. Valo lämmitti mukavasti kylmässä tuulessa. Nautin elämäni viimeisistä tuntemuksista. Mutta sitten aloin miettimään, että oliko se viesti isältäni? Toivottiko hän minut tervetulleeksi Engeliin? En ollut ikinä nähnyt sellaista ilmiötä. Ja se pieni valon kaistale mikä pilvien välistä tuli osui juuri minuun. Sillä hetkellä aloin uskomaan mitä lapussa luki. Isäni todella oli enkeli ja minä puolienkeli. Katsoin vielä kerran alas joen pintaan ja vedin syvään henkeä. Sitten minä hyppäsin. Pudotus tuntui vatsanpohjassa ikävältä, mutta minua ei pelottanut. Olin ajatellut kuolemaa jo pienestä tytöstä lähtien. Olin tehnyt rauhan sen asian kanssa, että ihmiset syntyivät, elivät ja sitten kuolivat. Enemmän minua jännitti kuin pelotti. Toivoin, että olin oikeassa ja pian heräisin Engelistä. En edes huutanut tai kiljunut. Tipuin hiljaa kuin kivi jokeen. Kun lopulta osuin jalat edellä veteen pudotus lakkasi ja seisoin tukevasti kiinteällä maalla. Katsoin alas ja näin seisovani vedessä. Veden raja oli melkein polveni korkeudella. Jalkani tuntuivat siitä huolimatta kuivilta. Nostin katseeni ja katselin

ympärilleni. Olin tupsahtanut suihkulähteeseen, jonka jokaisessa kulmassa oli enkeliä esittävä valkoinen patsas. Yhdellä patsaalla oli vauva sylissä, toisella kädessään miekka. Kolmannella kilpi ja viimeisellä iso vasara. Äkillinen ympäristön kirkastuminen häikäisi hetken ja jouduin siristelemään silmiäni. Lähdin kävelemään suihkulähteen reunaa kohti ja näin joka puolella vain valkoista marmoria. Tiet olivat valkoisia ja korkeat kerrostalot vähän matkan päässä olivat myös valkoista marmoria. Niissä oli paljon suuria ikkunoita ja ne näyttivät suurilta lasikaapeilta. Kun hyppäsin suihkulähteen reunan yli kävelytielle menin suoraan edessäni olevalle kaiteelle. Suustani päästyi joku huokauksen ja naurahduksen sekoitus. Kaiteen toisella puolella oli kymmenen metrin päässä alhaalla päin pilvipeite, joka jatkui joka suuntaan silmänkantamattomin. Aurinko paistoi korkealla taivaalla ja taivas oli kirkkaan vaalean sininen. Näköjään puolienkelten kaupunki oli pilvien yläpuolella. Pitäisi vain varoa, että ei putoaisi alas kuolemaan. En voinut kuin naurahtaa. Minä olin ollut oikeassa. Minä en kuulunut alas Willowsiin vaan tänne korkeuksiin Engeliin. Vihdoinkin sisälläni välähti toivon kipinä. Ehkä tämä paikka voisi olla koti. Oikea koti missä ei tarvinnut hävetä itseään sen takia, kun piti eri asioista kuin muut. Kuulin takanani linnun laulua. Käännyin ympäri ja näin yhden enkeli patsaan päällä valkoisen pienen linnun, jonka jalkaan oli sidottu pieni paperin palanen. Menin linnun luokse ja otin paperin varovasti käteeni. Lintu lähti samantien lentoon. "Hei Emma." Luki paperin yläkulmassa siistillä kiehkuraisella käsialalla. "Tervetuloa Engeliin. Puolienkelten kaupunkiin. Uuteen kotiisi. Löydät asuntosi talosta numero kolmekymmentäkolme. Kattohuoneisto numero viisikymmentä." Katsoin kerrostaloja päin ja niitä oli kymmeniä. Lapussa ei kerrottu tien nimeä. Siinä oli vain numeroita. Lähdin kävelemään taloja kohti liu'uttaen kättäni kaidetta pitkin. Ihailin pumpulimaisia pilviä alapuolella. Engelissä oli kaunista ja puhdasta. Ehkä liiankin puhdasta. Willowsin syrjäisemmät kadut olivat pimeitä ja haisevia. Täällä ilma haisi raikkaalta. En nähnyt missään yhtään autoa tai mitään muutakaan ilmaa saastuttavaa laitetta. Kun saavuin ensimmäisen talon kohdalle näin suuren kyltin missä oli numero yksi. Seuraavassa talossa oli numero kaksi. Tajusin, että jos vain kävelisin eteenpäin talojen numerot kasvoivat ja lopulta saapuisin talon kolmekymmentäkolme kohdalle. En tiennyt oliko kello paljon vai vähän, kun ihmisiä ei näkynyt kaduilla. Olivatko he vielä nukkumassa? Kun hyppäsin sillalta, ilta oli ollut laskeutumassa Willowsissa. Katselin ympäristöä ihaillen. Tämä voitti jopa haavekodin maalta. Olin tullut taivaaseen. Ei enää pahoja ihmisiä. Ehkä tämä paikka saisi masennuksenkin jossain vaiheessa pois. Nyt kun aloin asiaa ajatella kunnolla, tunsin jotain mitä en ollut ennen tuntenut. Oliko se iloa? Huomasin hymyileväni. Outoa. Kun saavuin uuden kotitaloni ovelle astuin innoissani sisään. Hissi oli keskellä valkoista käytävää ja matkustin sillä ylimpään kerrokseen. Kymmenennessä kerroksessa oli kattohuoneistot. Minun asuntoni oli talon nurkassa. Ovissa ei ollut nimiä vaan pelkät numerot. Kun astuin sisään kiinnitin heti huomiota tauluun eteisen seinällä. Siinä oli mustavalkoinen kuva ihmisistä jotka ylittivät tietä. Kahdella ihmisellä oli sateenvarjot jotka olivat kirkkaan keltaisia. Olin aina pitänyt tauluista ja kuvista mitkä olivat mustavalkoisia ja niissä oli yksi tai kaksi värikästä yksityiskohtaa. Minulla oli samanlainen taulu kotona Willowsissa huoneeni seinällä. Menin käytävän läpi olohuoneeseen ja siellä oli aivan yhtä kaunista kuin ulkonakin. Seinät olivat valkoiset ja huonekalut mustat. Sieltä löytyi kirjahylly ja nopeasti katsottuani sitä näin muutaman lempikirjani siellä. Televisiota ei ollut, mikä oli pieni pettymys. Kaiuttimet sieltä kuitenkin löytyi. Voisin nauttia sentään musiikista. Menin parvekkeelle mikä ei ollutkaan parveke vaan kattoterassi. Minusta tuntui, että olisin voinut itkeä ilosta. Mikä minua vaivasi? Olin kuin toinen ihminen. Ehkä ne masennuksen juuret alkoivat hellittämään otettaan. Terassilla oli kolme auringonotto tuolia ja pöytä. Pöydällä oli pieni kaktus. Aurinko paistoi suoraan terassille juuri sopivan lämpöisenä. Tämä kaikki alkoi tuntumaan liian

hyvältä ollakseen totta. Pieni epäilys alkoi nostamaan nokkaansa mieleni perukoilla. Voiko näin täydellistä paikkaa olla olemassa? Olinko minä unessa? Menin vessaan tarkoituksena kastella naamani kylmällä vedellä, jos vaikka heräisin kun sen tekisin. Vessassa oli peilikaappi ja kun katsoin peilistä itseäni olin varma, että olin unessa. Peilistä katsoi takaisin minä, mutta hieman erilaisena. Ympärilläni näkyi keltaista hehkua. Näytin normaalia kauniimmaalta, mutta en silti miltään mallilta. Mustat varjot silmieni alla olivat kadonneet. Ihmettelin miksi ympärilläni oli hehkua. Mitä se tarkoitti? Katselin hetken itseäni peilistä puoliksi ihaillen ja puoliksi peloissani. Seuraavat kaksi päivää vietin yksin sisällä uudessa kodissani. Ensimmäisenä tajusin, että Engelissä paistoi aurinko ympäri vuorokauden, mikä oli sekä hyvä, että huono juttu. Hyvä se oli siksi, että pimeys yleensä vain masensi minua lisää. Huono juttu siksi, että minulla oli muutenkin vaikeuksia pitää unirytmini kohillaan. Terassilta näki Engelin keskuspuistoon. Se oli suuri ja siellä oli paljon liikettä ympäri vuorokauden. Jos en ollut hulluksi tullut siellä oli myös petoeläimiä. Kerran olin näkevinäni leijonan kävelevän puskan taakse. Puiston toisella puolella oli suuri metsä ja keskellä puistoa pieni kukkula minkä päällä oli valtava puu. Kun kaksi päivää oli vierähtänyt ja aloin olla hieman tylsistynyt päätin lähteä puistoon. Siellä käveli ihmisiä silloin tällöin ja päättelin, että eläimet siellä olivat kesyjä. Kun kävelin kadulla ja vastaan tuli muutama minun ikäinen nuori, huomasin heidänkin ympärillä keltaista hehkua. En kuitenkaan kehannut pysäyttää heitä ja kysyä, että mitä hehku tarkoitti. Ehkä jokainen puolienkeli hehkui keltaista valoa. Saavuin valkoiselta marmoritieltä pienemmälle hiekkatielle puiston reunassa. Aloin kuulemaan linnun laulua puiden latvoista. Päätin käydä katsomassa suurta puuta. Huomasin myös, että Engelissä oli vain nuoria aikuisia. En nähnyt yhtäkään yli kolmekymppistä tai alle kahdeksantoista vuotiasta. Kävelin hieman hermostuneena kahden tiikerin ohitse ja saavuin suuren puun luokse. Se oli omenapuu minkä omenat näyttivät todella mehukkailta. Ne olivat tummanpunaisia ja suuria. Petyin kuitenkin, kun näin puun vieressä kyltin missä kiellettiin syömästä omenia. Näin puun oksalla korkeuksissa oravan. Yritin tehdä naksuttelu ääntä ja kutsua sitä luokseni, mutta tuloksetta. Eläimet puistossa olivat kesyjä mutta eivät seurallisia. Ne muistuttivat hiukan minua itseäni. Olin aina ollut hiljainen ja kiltti. En ollut väkivaltainen edes silloin kun päätäni käytettiin vessanpöntössä. Kävin istumaan pienen kukkulan reunalle puun eteen. Vilkaisin vielä kerran oravaa. "Kukas sinä olet?" Joku oli hiipinyt viereeni ja kysyi. En voinut kuin kiljahtaa ja nolostuin samantien. Läpsäytin käteni suuni päälle. Käänsin katseeni vasemmalle puolelleni ja vieressäni seisoi vihreätukkainen punkkari. "E-Emma." Sanoin hieman änkyttäen. "Sinä se vain kerroit." Punkkari sanoi ja hymyili vinosti. "Eikö sulla oo yhtään itsesuojeluvaistoja." Hän lisäsi ja istuutui yhä hymyillen viereeni. "Ei kai." Sanoin hiljaa. "Onko sulla useinkin tapana hiipiä ja säikäyttää toiset hengiltä?" "Heh." Punkkari naurahti. "Aina silloin tällöin." Hän sanoi ja tutkaili minua vihreillä silmillään. Sitten huomasin, että tämä puolienkeli oli erilainen kuin muut. Kaikki tähän mennessä näkemäni puolienkelit olivat hehkuneet keltaista. Punkkari hehkui punaista. "Olet uusi täällä?" Hän sanoi kysyvästi. "Kyllä." "Milloin tulit Engeliin?" Punkkari kysyi ja nojasi maahan toisella kyynerpäällään maaten rennosti maassa. "Kaksi päivää sitten." Vastasin. En ollut varma halusinko jutella punkkarin kanssa. Hän ei ollut antanut mitenkään mukavaa ensivaikutelmaa. Hän oli melkein säikäyttänyt minut hengiltä. "Miksi sinä hehkut punaista?" Kysyin. "Mitä tarkoitat?" "Sinun ympärilläsi on punaista hehkua. Meidän muiden ympärillä hehku on keltaista." Sanoin. "Ootko kenties syöny noita omenoita?" Punkkari kysyi. "Mitä sinä tarkoitat?" "Näet halluja. Ei meidän kummankaan tai kenenkään muunkaan ympärillä ole hehkua." Punkkari sanoi. "Ai ei?" Kysyin hieman hämmentyneenä. Olinko tullut hulluksi? Näin hehkun punkkarin ympärillä koko ajan. "Ehkä se liittyy jotenkin sinun voimiin." Hän sanoi ja nousi istumaan ryhdikkäämmin. "Mihin voimiin?"

Kysyin. Kukaan ei ollut kertonut minulle mitään voimista. Toisaalta en ollut puhunut vielä kenenkään muun kuin punkkarin kanssa. "Jokainen puolienkeli perii enkeli vanhemmaltaan voiman tai kaksi." Hän sanoi nähdessään ihmettelevän ilmeeni. "Mikä sinun voimasi on?" "Ai minun? No. Minä olen luonnottoman ketterä. Miten muuten luulit, että pystyin hiipimään viereesi?" "Oletko tavannut enkelivanhempasi?" Kysyin ennen kuin ehdin sulkea suuni. Ei ollut minun tapaistani kysellä toisilta henkilökohtaisia asioita. En pitänyt siitä, kun minulta kyseltiin sellaisia ja ajattelin, että muutkaan tuskin pitivät siitä. "Kyllä." Punkkari vastasi ja näytti hetken synkältä. "Jos odotat lämmintä ja rakastavaa vanhempaa, tulet pettymään. Enkelit eivät välitä lapsistaan." Hän kertoi. "Mitä sinun enkelivanhempi pisti sinut tekemään, että pääsit tänne?" "Minun piti hypätä sillalta alas." Sanoin ja nyt kun sanoin sen ääneen se kuullosti aika karulta. "Entä sinun?" "Minun isäni käski minun vetää heroiinin yliannostuksen. Olin siihen kamaan koukussa. Mutta tänne kun tulin, olin kuin uudesti syntynyt. En joutunut edes vieroitusoireita kärsimään." Punkkari kertoi. "Silloin tällöin saatan napata tuosta puusta omenan." Hän sanoi ja nousi seisomaan. Sitten hän hyppäsi korkeammalle kuin ihmisen pitäisi olla mahdollista ja tarttui yhteen omenaan. "Hei! Niitä ei saa..." Lauseeni jäi kesken, kun punkkari putosi maahan sulavasti jaloilleen ja haukkasi jo omenasta palan. "...Syödä." Hetkeen ei tapahtunut mitään. Punkkari katsoi vihreillä silmillään minun sinisiin silmiini. Hän näytti tyyneltä ja aloin jo ihmettelemään, että oliko omenoissa mitään ihmeellistä. Näytti siltä, että ne olivat vain tavallisia omenoita. Mutta sitten punkkarin pupillit laajenivat. Hän kaatusi polvilleen maahan ja alkoi nauramaan hysteerisesti. Hän hakkasi toisella kädellään maata ja jatkoi vain nauramista. "Oletko kunnossa?" Kysyin hieman hätääntyneenä. En ollut ikinä nähnyt kenenkään nauravan sillä tavalla. Ilman minkään näköistä kontrollia. Sitten yhtä nopeasti kuin se oli alkanut se myös loppui. Punkkari lakkasi nauramasta ja ei enää hakannut maata. Hän nousi seisomaan. "Vittu mitkä tripit!" Hän huudahti. "Ikävä kyllä vaikutus lakkaa nopeasti." Minä käännyin ympäri ja lähdin kävelemään kotia kohti. En aikonut ystävystyä narkkarin kanssa. Olin sietänyt äitini narsistisia ja päihderiippuvaisia poikaystäviä suurimman osan elämästäni. Olin hieman pettynyt. Kun tajusin tulleeni taivaaseen olin ehtinyt iloita sitä, että ei tarvinnut enää kohdata pahoja ihmisiä. Olin ollut selvästi väärässä. "Vai oletko?" Kuului hiljainen ääni päässäni. Ehkä punkkari jonka nimeä en edes tiedä, ei ollut paha ihminen. Ehkä hän halusi vain pitää hauskaa. Ravistelin päätäni. Ei. Hän saisi pitää hauskaa ilman minua. Punkkari oli sanonut, että muut eivät näe hehkua muiden ympärillä ja se hieman huolestutti minua. Löysin asuntoni lipastosta Engelin kaupungin kartan ja tutkin sitä. Löysin kartalta huvipuiston, kirjaston ja uimahallin. Päättelin, että jos tahtoisin tietää lisää hehkusta minun kannattaisi mennä ensimmäisenä kirjastoon. En jäänyt tuhlaamaan enempää aikaa vaan lähdin sinne päin. Matkalla näin taas vain keltaisena hehkuvia puolienkeleitä. Minua häiritsi, kun en tiennyt miksi punkkari oli hehkunut punaisena. Tai edes, että miksi minä ylipäätään näin hehkua. Kirjasto oli pieni vanha talo. Seisoin sen etuoven kiviportailla hieman pettyneenä. Odotin valtavaa rakennusta mistä löytyisi tuhansia kirjoja. Sen sijaan löysin talon mikä näytti siltä, että se voisi romahtaa jos tuuli siihen koskisi. Talon seinät olivat vaalean kellertävät ja maali halkeili. Kävelin kiviportaat ylös ja astuin kirjastoon. Sílloin suuni loksahti auki. En ollut uskoa silmiäni. Kirjasto oli sisältä päin ainakin kahden jääkiekkohallin kokoinen. Siellä oli satoja pitkiä kirjahyllyjä ja olin varma, että sinne voisi ihan hyvin eksyä. Nyt minua hiukan kadutti, että toivoin kirjaston olevan suuri. Mutta tämä paikka ei ollut suuri. Se oli valtava. Siellä oli niin paljon kirjoja, että sieltä ei ikinä löytäisi etsimäänsä ellei tiennyt tarkalleen missä mikäkin kirja oli. Helpotukseksenі huomasin edessäni tiskin. Sen toisella puolella istui blondi kaunis nainen. Hän näytti olevan lähempänä kolmeakymppiä kuin kahtakymppiä. "Mitä saisi olla?" Hän kysyi. Hänen silmälasinsa

suurensivat hänen silmiään hiukan. "Taidat olla uusi täällä." Hän sanoi. "Tiedän. Minä olin aivan yhtä ällistynyt kun astuin tänne sisään ensimmäisen kerran." "Joo. Tota. Öö. Tahtoisin lukea lisää enkeleistä ja heidän jälkeläisistä." Sanoin vieläkin hämmästyneenä. "Ja mielelläni sellainen kirja mikä käsittelee myös puolienkelten voimia." Kirjastonhoitaja näytti hetken mietteliäältä. Sitten hänen ilmeensä kirkastui. "Tiedän juuri oikean kirjan!" Hän sanoi hieman kovempaa kuin oli tarpeen ja lähti kävelemään kohti hyllyjen sokkeloa. Minä jäin yksin. Olin vieläkin hieman varuillani. Kaikki oli liian täydellistä. Naputtelin tiskiä sormellani samalla kun odottelin kirjastonhoitajaa. Katsoin kirjaston kattoa ja se oli korkealla. Minua alkoi hieman huippaamaan ja laskin katseeni alas. "Me tapaamme jälleen!" Joku sanoi takanani. Pomppasin ja kiljahdin taas säikähdyksestä. Kirosin ääneen. Kun käännyin ympäri, näin vihreä hiuksisen punkkarin. Kirosin uudestaan. "Mitä sinä haluat?" Kysyin närkästyneenä. "Tahdon olla ystäväsi." Punkkari vastasi. "No. Jos kerran haluat olla ystäväni eikö ole aika kertoa nimesi?" "Leo." Punkkari vastasi. "Okei Leo. Turha edes yrittää. Minä en osallistu kemuihisi." Sanoin ja käänsin hänelle selkäni. "No älä nyt." Punkkari sanoi ja esitti loukkaantunutta. "Kyllä sinä vielä minulle lämpenet. Ja kyllä minä tiedän, että sinä tarvitset ystävän." "En minä..." "Ole yksinäinen?" Leo puhui päälleni. "Älä yritä. Sinä olet yksinäinen. Kaikki meistä oli yksinäisiä ennen kuin tulimme tänne." Pelastuksekseni kirjastonhoitaja saapui takaisin hymyillen. "Tuossa ole hyvä." Hän ojensi paksun kirjan käteeni. Kirjan kannessa oli valkoinen enkeli jonka takana loisti aurinko. "Kiitos." Sanoin ja sitten huomasin kirjastonhoitajan ilmeen. Hänen ilme oli halveksuvampi kuin äitini poikaystävien ilmeet kun he katsoivat minua. Ehdin jo säikähtää, että minä sanoin jotain sopimatonta. Sitten tajusin, että hän katsoi Leota. "Mitä sinä täällä teet? Eikö sinun pitänyt mennä Willowsiin?" Kirjastonhoitaja kysyi kylmällä äänellä. Se iloinen kirjastonhoitaja oli kadonnut jonnekkin ja tilalle oli ilmestynyt jäinen ja hyytävä nainen. "Päätin tulla takaisin." Leo sanoi ja katsoi murhaavalla katseella kirjastonhoitajaa. "Täällä on paljon hauskempaa." Hän lisäsi. Mulkaisi vielä kerran nyt melkein pelottavan näköistä kirjastonhoitajaa ja kääntyi sitten kannoillaan. "Sinuna pysyisin hänestä kaukana." Kirjastonhoitaja sanoi minulle. "Hän tietää pelkkiä ongelmia." Hän lisäsi ja sitten hän hävisi taas kirjahyllyjen väliin. Minä toljotin hänen perään suu auki. Selvästikkään he eivät pitäneet toisistaan. Lähdin kävelemään uuden paksun kirjan kanssa takaisin kotiini. Matkalla en voinut kuin miettiä mitä Leo oli sanonut. "Kaikki meistä oli yksinäisiä ennen kuin tulimme tänne." Minun oli vaikea uskoa sitä, sillä jokainen puolienkeli jonka näin näytti iloiselta. Mutta sitten toisaalta taas minäkin tunsin itseni iloisemmaksi kuin ikinä ennen. Siitä huolimatta mietin, että olinko todella vieläkään onnellinen. Toki tunsin iloa, mutta oliko se vain uuden kodin alku huumaa? Minulla oli nyt uusi hyvä koti, mutta ei ketään jonka kanssa jakaa Engelin ilot. En edes huomannut kun olin jo talon kolmekymmentäkolme rappukäytävän oven edessä. Pian olin asuntoni oven takana ja kun avasin sen, näin lattialla vihreän kortin. Se näytti ala-aste ikäisen tekemältä syntymäpäiväkortilta. Otin sen käteeni ja menin suorinta tietä terassille. Sitten luin kortissa olevan tekstin auringon valossa. "Toivotamme sinut tervetulleeksi joka kuukautiseen, uusien puolienkelten tervetuliais juhliin. Olit sitten uusi Engelissä, tai sitten vanha veteraani, olet tervetullut. Juhlat pidetään Engelin keskuspuistossa ylihuomenna kello seitsemältä illalla." Tekstiä oli vaikea lukea, sillä kuka ikinä kortin olikin tehnyt, hänellä oli kamala käsiala. "Ps. Tuokaa omat juomat!"